

göras. Skulle ansökningarne komma att pröfvas af både landsting och hushållningssällskap och de dervid stanna i olika beslut, gäller landstingets som afgörande.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1890.

A. P. Danielson.

N:o 177.

Af herr A. P. Danielson, om ändrad lydelse af 6 § i lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning å omyndigs egendom, den 18 april 1884.

Såvidt jag har mig bekant förefinnes hvarken i allmän lag eller i lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884 något stadgande som bestämmer efter hvilken räntefot den omyndiges medel skola förräntas. De bestämmelser som anses gälla i detta afseende äro, enligt hvad man kan finna af åtskilliga utgifna juridiska arbeten, dels §§ 24 och 29 i förmyndareordningen den 17 mars 1669 och dels åtskilliga Kongl. Maj:ts domar, afkunnade i förekommande tvistemål i sagda hänseenden år efter annat från och med 1801.

Då förenämnda lag om tillsyn å förmyndareförvaltning af omyndiges egendom § 6 föreskrifver, att förmyndare skall afsluta för hvart kalenderår räkning öfver allt det han har om händer med uppgift af den säkerhet, mot hvilken den omyndiges reda penningar äro utsatta,

torde ligga nära till hands lämpligheten jemväl i denna paragraf af en bestämmelse om den ränta som bör den omyndige i olika fall tillkomma. Genom saknad af en sådan bestämmelse har ofta förekommit villrådighet såväl för förmyndare som för omyndig, eller dess fränder, om den ränta som bör beräknas på den omyndiges penningar, och mången gång har tvist härom uppstått som föranledt obehag från begge håll. Det anses som regel att förmyndare skall redovisa den ränta han verkligen kan betinga med hänsyn till tryggad säkerhet för medlens utlåning, och jag kan ej annat än finna att denna uppfattning är fullt riktig och bör finnas i allmän lag närmare bestämd. Att ett sådant stadgande nu mera än förr har skäl för sig torde framgå dels i anseende till den bankverksamhet som under de senaste årtiondena utvecklats sig, dels den stora svårighet som är förenad att på förhand bedöma den personliga namnsäkerhet som kan erbjudas och dels den omständigheten att goda inteckningar mer och mer belånas hos allmänna låneanstalter eller kassor mot lägre ränta och i allmänhet betingad längre lånetid än en förmyndare kan utlofva. Dessa omständigheter hafva rätt ofta nödgat en förmyndare att deponera omyndiges medel i allmän bankinrättning. Att räntan härvid blir betydligt lägre än om medlen kunnat till enskild person utlånas är likaledes vanligen förhållandet, och man hör dervid rätt ofta från myndlingar eller hans fränder uttalanden af missnöje deröfver, och en förmyndare har svårt att undanrödja ett sådant missnöje, då han ej kan hänvisa till ett lagstadgande, som gifver stöd för hans åtgörande. Likaså torde vara nödvändigt att hafva i lag bestämdt den tid inom hvilken en förmyndare bör lägga de besparade räntorna af omyndiges medel till hufvudstolen och ånyo ränta derå beräknas. I förenämnda äldre bestämmelser och Kongl. Maj:ts domar framgår att den behållna räntan skall efter tre månaders förlopp från hvarje års slut läggas till kapitalet och ränta derå den omyndige tillkomma, men något i lag utfördt stadgande härom har jag icke funnit, ehuru ett sådant torde vara behöfligt till allmän känedom och till reda i detta förhållande. Jag har härvid trott att den ränta, som från det senast gångna året besparas, bör kunna genast vid början af det kommande året läggas till hufvudstolen, och detta så mycket hellre och utan förlust för förmyndaren i de fall medlen äro i bankinrättning deponerade. Ett stadgande om den ersättning en förmyndare bör åtnjuta för sina besvär som förmyndare torde äfven i lag böra finnas, och vågar jag jemväl framställa yrkande derom.

Af hvad jag här anfört hemställer jag,

att Riksdagen ville besluta att § 6 i lagen om tillsyn af förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884 måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 6.

Förmyndare afslute för hvart kalenderår räkning öfver allt det han har om händer, med uppgift af den säkerhet och den räntefot, mot hvilken den omyndiges reda penningar äro utsatte. Förmyndare åligger att mot sex procents ränta utlåna de omyndiges medel, men då en så hög ränta ej kan erhållas är han ej pliktig till den omyndige redovisa högre ränta än den han i likhet med andra långgifvare i orten vid utlåningen kunnat sig betinga med hänsyn till fullgod säkerhet för medlens utsättande, eller, om sådan utlåning ej lämpligen kan ske, den räntefot som för i bankinrättning för deponerade medel högst gifves. För sina besvär eger förmyndare att erhålla hvar tjugonde penning af den omyndiges ränta och inkomster samt dessutom skäligen ersättning för tidspillan, äfvensom för de högst nödiga resor som i och för förmyndareskapets vårdande måst företagas.

Förmyndareräkningen, som före den 15 februari följande år ingifves till vederbörande gode män, skall innehålla — — — — — (lika med nu varande lydelse).

Jag får vördsamt anhålla att lagutskottet, till hvilket denna motion torde remitteras, ville gifva förslaget den omarbetning, som kan vara nödig, äfvensom den rätta plats de föreslagna bestämmelserna böra intaga, vare sig i den afsedda paragrafen eller på annat lämpligt ställe i allmänna lagen.

Stockholm den 27 januari 1890.

A. P. Danielson.